

DOMINICA INFRA OCT. EPIPHAN.¹

Boni Latronis meritum.

SECUNDO consideremus huius latronis meritum, scilicet, unde tantum ei promissum est praemium; nam si diligenter considerentur veritates tam theologicae, quam morales, quae sunt menti huius latronis infusae, faciliter ducitur anima ad stuporem, in eo clarissime recognoscens amplissimam misericordiam Dei ad peccatores.

200. Primo enim considera eius admirabile fidem; quum Christo enim numquam fuit conversatus, nec forte ante noverat eum; non fuerat secutus doctrinam eius, nec etiam vitam; sed in impietatis operibus se exercens, iuste patiebatur exitium mortis. Huius mira nimirum fides, qui Christum

¹ Hodiernum evangelium est de ammissione pueri Iesu, de qua ait Costerus: « Doluerunt igitur, et obortis haud dubie lacrymis de reditu cogitaverunt, nullam impatientiae, iracundiae, impotentiae dederunt significationem, sed cum non ignorant Filium esse Dei, sapientia grataque repletum, certo sciebant, non sine magno consilio, se demissis, remanere voluisse. Doluerunt tamen, quod metuerent: 1. Aliquam a se datam esse causam istius occulti discessus. 2. Ne se relicts tamquam indignis, aliorum se curae committeret; sancti enim homines seipso semper suspectos habent. 3. Ne quid puerulo incommodi accideret ».

ab omnibus derelictum, ab omnibus publice condemnatum, afflictum, infirmum, opprobiis hominum, et contumeliis saturatum, et iam morti vicinum, et ipse vicinus morti a nemine doctus, a nullo praemonitus Dei Filium et verum hominem credit; et ubi qui eius doctrinam audierant, miracula viderant, et paulo ante in cibum de manibus eius sanctissimi Corpus illius sumpserant, fugiendo [quasi] negabant, iste solus cum tacente Virgine ipsum. Dei Filium indubitate fide in animo suo credebat.

201. Secundo quoque considera eius firmissimam spem, scilicet, ab illo sperare salutem, quem in corpore proprio videbat omni salute privatum.

202. Tertio considera eius ferventissimam, immo ardentissimam eius charitatem ad eum, quem videt in ipsa die pretio suae mortis paradisum sibi conferre tot sceleribus irretito; unde totum quod habuit ipsi Iesu in amoris perfecti sacrificium immolavit; manibus enim, et pedibus crucifixus non valuit sibi servire, nisi tantum cum duobus membris; primo corde, secundo lingua. Primo enim sibi cor in thymia perfecti odoris ardenti charitate sacravit; secundo vero linguam sibi obtulit, verificando quod Dominus (MATTH. XII cap.), ait: *Bonus homo de bono thesauro cordis sui profert bona.* Proinde quatuor amores ardentissimos lingua sua de corde expressit. Primus fuit amor confessionis, secundus compassionis, tertius correctionis, quartus vero perfectionis; in quibus quidem amoribus aperte monstravit quod in quatuor dimensionibus crucis Christo per amorem concrucifixus erat in cruce.

OCTAVA EPIPHAN. D. N. I. C.

Quatuor amores Boni Latroni.

PRIMUS autem fuit amor confessionis, qui fuit suae crucis profundum, dum sua propria, ac totius humani generis scelera confessus est, asserens nos poenalibus angustiis digne plecti, quum ait: *Et nos quidem iuste, scilicet, patimur; nam digna factis recipimus.* In magnis quidem cognitionibus ferebatur qui se iuste digneque pati profitebatur. Magna enim est pars veniae apud Deum hoc cognoscere, similiter et fateri.

204. Secundus fuit amor compassionis, qui extitit latitudo crucis suae; dum angustias Iesu Christi gratuitas asserens ex sola charitate Christi procedere, allegat eius innocentiam, dicens: *Hic vero quid mali gessit?* Illuminata quidem intelligentia recognovit innocentiam Christi, quem iudex publice ad mortem condemnaverat. Difficile quidem est dicere, aut credere aliquem sine culpa, quem iudex ordinarius ad aliquam poenam damnat ut reum, seu cum assertione testium, aut acclamationibus populorum. Nam si non testibus, attamen clamoribus totius populi damnatus est Christus, et quem totus populus postulaverat validissimis vocibus crucifigi, latro iste dicit: *Hic vero quid mali gessit?* Unde hic latro agnovit quod nihil mali fecit cum quo non fuerat conversatus. Qua via haec sibi irrepit notitia quod Christus nihil mali fecerat?

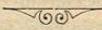
non utique aliunde accepit, quam ab eo quem asserebat moriens innocentem.

205. Tertius quoque fuit amor correptionis, qui extitit longitudine crucis suae, dum blasphemantem latronem impium charitativa reprehensione compescuit, dicens: *Neque tu times Deum qui in eadem damnatione es?* Vide fervorem huius latronis: in ligno corpore pendens, corporalium poenarum oblitus, coram iudice intermedio pendente sodalem arguere, et etiam instruere non veretur, dicens: *Neque tu times Deum, qui in eadem damnatione es?* Neque tu times Deum, quem unitum carni Deum esse non credis? Non times Deum, qui oppugnas hominem innocentem, cui blasphemias irrogas? Non times Deum morti vicinus, cui omnis spes est adempta vivendi, qui verbis malis mala perficis, quum ligno affixus opere iam complere non possis? Non times Deum, qui in eadem damnatione tecum, qui timeo Deum, es? Aut in eadem damnatione poenarum corporalium cum Deo es, qui, corpore assumpto, inter nos pendens, propria patitur voluntate. Nos quidem iuste patimur. Ad considerationem malae vitae actae remittebat iste socium, ut revocaret ad memoriam mala quae fecerat, ut dignam malefactis assereret poenam, quam ligno affixi ferebant. In memoria nempe peractorum scelerum omnem poenam asserit indecentem, et iniuste ferri dicit omne tormentum; ac irrefragabiliter vera iustitia dictat ut poena culpam inveniat.

206. Noverat latro iste ordinem divinae iustitiae,

quae malum aliquod inultum esse non patitur, ad quam iam afficiebatur amore, quamvis corpore torqueretur. Et licet abhorret sensus exterior, interior vero iustitiam, quam confitebatur, amabat, et quasi oblitus poenarum, ex iustitiae zelo verbis punientem iustitiam attollebat. Proprium vero est ratione utentium peramplius, et hominum electorum diligere atque laudare iustitiam, etiam si ex illius decreto asperime torqueantur. Nam ipse naturalis iustitiae ordo interius lucens mentibus hominum dictat crimina sine poena non esse, quae invisibilibus semper est praesto, quamvis interdum visibiliter differatur.

207. Quartus autem fuit amor perfectionis, qui extitit altitudo crucis suae; nam toto mentis affectu, ac benigno linguae affatu cum inexplicabili cordis humiliatione, et contritione, nec non cum tanta mentis devotione, et, quantum permisit acerbitas ipsa supplicii, cum conversione benigna facie, et humili ad Dominum Iesum stupendae perfectionis, et brevitatis orationem effudit, dicens: *Domine, memento mei, dum veneris in regnum tuum, in quo omnis consummata perfectio mirabiliter continetur, si devota mens noverit explicare.*

DOMINICA I. POST EPIPH.**Virtutes Boni Latronis.**

SED, ut aliquid patens fiat, primo considera in quanta fide istelatru fundatur, quin moriente credit vitam aeternam. Secundo vide quanta spe firma ad aeterna erigitur qui ab illo, qui ab omni mundo eiicitur, sperat regnum coeleste. Tertio pondera in quanta excessiva charitate loquatur qui sola dilecti Iesu memoria contentus est.

209. Iterum, quoad virtutes cardinales, primo considera quali fulcitur prudentia qui nulla postulat caduca: secundo quali fortitudine roboratur qui sic subito super omnia sua sclera superfertur: tertio quali temperantia contentus est qui sola Salvatoris voluntate praemii mensuram reliquit: quarto quali fulcitur iustitia qui sic omnibus debita sua dispensat secundum exigentiam rationis, ut sibi ipsi propriae confusionis contumeliam in confessione redderet, proximo transgradienti charitativam correctionem impenderet; et ideo Salvatori plenam suae mortis compassionem, et totalem suae voluntatis immolationem per transformantem charitatem offerret. Propterea nec mirum si sic hunc latronem conversum, et in tanta perfectione levatum Salvator. tanta suavitate replevit, ett si copiose ditavit, quando respondit ei, dicens: *Amen dico tibi, hodie tecum eris in paradyso.*